

CLUB EXCURSIONISTA

**40è
Aniversari**

UECANOIA

OCTUBRE 04

Any 4 Núm. 13

base: Pedraforca

SUMARI

Foto: Tardor 1965

Lloc: Agulle - Roca Llarga (Mollons).

Via d'escalada Directa Troski 40 m.

Qui surt a la foto: Rafael Vilarrubies (Rafel)

Fotògraf i monitor ENAM "El Troski",

actualment Vives, caminador i esquiador

2, 3 i 4

Campaments a Navarra

6 i 7

Joan Blau d'estèrri

7

La meva primera via ferrada

9, 10 i 11

La cara nord del Perdut

12 i 13

Això és: Fotografia

14

L'acudit

15 i 16

Traumatologia de l'esport

17 i 18

Nocions d'orientació

20 i 21

Retalls de la nostra història

22

El Club i les webs

El Club Excursionista Uecanoia no comparteix necessàriament les opinions dels autors dels articles.

EDITORIAL

UNA NOVA SECCIÓ: L'ESCOLA DE MUNTANYA

Tal com us hem anat informant en la revista, la circular i els diaris, el Club Excursionista Uecanoia ha realitzat un esforç per tal de començar a donar resposta a la demanda de formació d'alguns socis, sobretot els més joves. Tots som conscients que és en aquest àmbit on cal treballar per tenir bons caminaires, alpinistes, escaladors, esquiadors... en el futur. Per tant, cal atendre aquest interès i canalitzar-lo positivament perquè els nostres socis siguin actius i polivalents.

Com a culminació d'aquest procés s'ha creat una nova secció anomenada Escola de Muntanya. Aquesta secció vol acollir i coordinar tots els cursos que realitzi la nostra entitat: els que ja estan consolidats any rere any (esquí de fons, esquí alpí i BTT), els que es feien esporàdicament (esquí de muntanya...) i els de nova creació (ferrades, alpinisme, socorrisme, excursionisme...). Des de l'entitat pensem que aquest és un gran pas per poder organitzar de manera més dinàmica la formació que impartirà gent de l'entitat i de fora.

D'altra banda, es vol aprofitar l'experiència dels vocals que porten les sortides de les diferents seccions per poder unificar criteris i entre tots millorar l'organització de les excursions. Al setembre es va realitzar una reunió per presentar el projecte i recollir propostes. S'hi va plantejar fer un reciclatge de vocalia que serà molt útil per a tots: per als que som vocals i per als que assistim a les sortides. Alhora va ser la trobada de la gent que és el veritable motor de l'entitat: aquells socis que desinteressadament preparen recorreguts per als altres companys.

A més, l'Escola vol ser una plataforma per a organitzar xerrades, audiovisuals, actes ben diversos que apleguin els socis (boletades, concursos...) i, sobretot, donar sortida als vostres projectes assessorant-vos i facilitant-vos-en la preparació. Es pretén que els socis ens impliquem en aquesta nova eina de l'entitat i en traguem el màxim profit.

Des d'aquí volem encoratjar el Xavi Salom, president de l'Escola de Muntanya, a tirar endavant l'Escola de Muntanya amb empena i que la il·lusió que veiem que hi aboca trobi resposta en el socis.

Caterineta Font

CLUB EXCURSIONISTA UECANOIA

AFILIAT A LA FEDERACIÓ D'ENTITATS EXCURSIONISTES DE CATALUNYA

C/ de Sant Magí, 28 - Apartat 267
08700 IGUALADA

Tel./Fax 93 803 20 47

E-mail: uecanoia@uecanoia.net
www.uecanoia.net

Dipòsit legal: B-31.934-2001

El campament d'estiu 2004 als Pirineus de Navarra

Ramon Muntaner

Certament és ben curiós que en els 39 anys que la nostra entitat ha organitzat campaments d'estiu, mai s'hagués anat a l'extrem més occidental de la serralada pirinenca. Pot ser la distància?, el desconeixement?, "la mandra" ?...

Sovint el pensament ens juga males passades. Així a l'hora de relacionar els Pirineus juguem amb les imatges més properes i conegudes: grans muntanyes, cims emblemàtics, valls carismàtiques... De ben segur amb emplaçaments de la zona catalana, andorrana, aragonesa o a l'indret nord francès. Oi que poques vegades ens ve al pensament que també hi

és la valoració i satisfacció d'una manera diferent de campisme. Ho demostren les 35 famílies que van estar en aquesta 40a. edició del campament social d'estiu del Club Excursionista Uecanoia.

L'indret

El terreny d'acampada era situat prop de la localitat de Jaurrieta, petita població mal ubicada a la vall de Salazar, ja que realment en quedar emplaçada en un nivell molt més elevat que la resta, és el començament de la vall d'Aezkoa que en situació est-oest és la limitació natural de la gran fageda de la Selva

ha uns Pirineus navarresos i bascos? Amb aquesta reflexió i malgrat la distància i condicionaments adversos, els organitzadors vam emprendre la tasca de buscar indrets per posteriorment preparar l'estada de tres setmanes estiuenques en aquells paratges. Amb sorpresa es va veure de seguida la gran i entusiasta acollida que va tenir la idea, ja que la gran majoria dels habituals assistents a l'acampada anual van venir, i fins i tot noves famílies es van apuntar per primera vegada a l'estada.

Queda ben palès que les distàncies ja no són obstacle i que el que realment importa

d'Irati.

El poble, petit i amb escassos comerços, és de l'encant i tipisme de la majoria de localitats de l'alta Navarra. Ben endreçat i polit, amb les típiques casones rurals ben cuidades, amb molta flor a les seves finestres i balconades i... sobretot el "frontón" que no falti.

El terreny no era del tot pla com hauria estat del gust de tothom. Tampoc tenia ombres, però... en estar enlairat en un turonet, mostrava unes panoràmiques excel·lents sobre les muntanyes properes de les zones d'Abodi i Belagua.

El campament d'estiu 2004 als Pirineus de Navarra

Ramon Muntaner

Ja a la vall de Salazar, les poblacions properes d'Escàroz i Ochagavía ens donaven sortida a totes les necessitats necessàries d'abastament. Són més conegudes i accessibles, i per tant, sense perdre el seu encant, estan més ben dotades de serveis.

Les activitats

És normal que la descoberta d'una zona nova comporti que "les formiguetes" del campament es belluguin amb molta més celeritat. Les ganes de veure l'entorn, la gran oferta de llocs nous per visitar o caminar, la proximitat de grans capitals, les ciutats històriques... no hi ha dies per a tot! Això comportà que diàriament tothom programés sortides, deixant pràcticament desert l'espai d'acampada. Després, en caure la tarda, de mica en mica s'anava replegant el personal, fins a donar coneixement de la gran quantitat de persones (fins a 114 estadants alhora) que omplien la nostra petita i circumstancial ciutat... Era l'hora d'encendre les barbacoes, de "fer-la petar" tot comentant l'activitat del dia, de jugar els més menuts... de fer "campament".

L'excursió "estrella" fou, sens dubte, la Selva d'Irati. Ningú del campament va deixar d'anar-hi. La teníem a escassos 15 quilòmetres i, realment, aquesta grandiosa fageda-avetar que està considerada una de les més extenses i millor conservades d'Europa, és d'una bellesa incommensurable. Hi ha diferents punts d'accés i variades rutes, totes elles de gran impacte visual per la magnitud i quantitat d'arbres que configuren el paisatge propi de la fageda... Ens caldrà anar-hi de nou a la tardor per gaudir encara millor d'aquests magnífics paratges.

També la proximitat de les primeres etapes espanyoles i darreres franceses del Camí de Sant Jaume foren reclam per conèixer de

prop i millor les poblacions i indrets per on transcorre aquesta famosa ruta: St.Jean Pied-de-Port, Roncesvalles, Burguete, Larrasoña... Un grup del campament va aprofitar per fer-ne un parell d'etapes per la part més bonica i verda del tram navarrès: de Roncesvalles a Pamplona.

Muntanyes, el que se'n diu muntanyes, no n'hi ha massa per aquest Pirineu basconavarres. Malgrat tot, el Pic d'Orhy, el més alt de la zona, tingué força atractiu per als nostres campistes i s'hi organitzaren diferents sortides. La Mesa de los Tres Reyes (2.428 m), el cim més alt d'Euskalerria, d'una certa dificultat i desnivell, també, com no, va ser assolit per uns quants del Club. Un cim bonic i amè, que, en un dia clar com el nostre, val la pena pujar per contemplar les magnífiques panoràmiques dels seus quatre costats.

Al campament

Durant l'estada, ja de sempre, es van organitzant activitats pròpies del campament. Les ja tradicionals i d'altres que surten per la iniciativa de les persones, l'indret i el moment. Per exemple, el dimarts 3 es va disputar una duatló infantil (córrer + bici + córrer) d'animada participació amb la gent de la "primera generació". O, també, un improvisat sopar conjunt de comiat (cap els darrers dies).

El sopar del campament o "mongetada" no pot faltar, i, malgrat que en Salvador Llorach ja no porta tant la batuta de tot el preparatiu, protocol i ritual de la cocció dels llegums, hem vist com el seu fill Rubén agafa el relleu i no té res a envejar-li. El resultat ho diu, les mongetes acabades de fer i... ben amanides amb els seus rostillons... eren boníssimes! Havent sopat, amb el cremat... dues o tres rondes... acudits i bestieses... cançons de muntanya, i no tant... nit de lluna plena... fins a quarts de quatre de la matinada!!

El campament d'estiu 2004 als Pirineus de Navarra

Ramon Muntaner

La gimcana per a la quitxalla i la posterior xocolatada, molt participades com sempre, van anar aquesta vegada a "toc de pito", ja que en el dia programat coincidia que a la veïna població d'Ochagavía, a les vuit del vespre hi era programat un recital de música popular navarresa i posteriorment una exhibició d'aizcolaris (talladors de troncs) i, és clar, ningú volia perdre-s'ho. Malgrat l'amenaça inicial de pluja, es va poder fer tot, i a temps. Per cert, els aizcolaris ens van fer

Un molt bon record

Malgrat la distància, ha estat un dels campaments amb més participació. L'aposta d'emplaçar-los més lluny ens feia preveure una menor assistència. No ha estat així, ans el contrari, hem pogut veure que fins i tot s'ha incrementat amb noves famílies.

Les muntanyes navarreses no són tan altes ni espectaculars com les nostres, els

passar una bona estona tot veient amb la facilitat (que de segur que no ho és) amb què tallaven aquells enormes troncs... Eren uns homes un xic més forts que nosaltres... no cap cosa, eh!

El que altres anys era el concurs de dibuix sobre temes del campament, que ens feia esforçar-nos una mica en la nostra agilitat artística, enguany es va canviar pel "Concurs d'endevinalles i enganyifes", que durant un parell de dies ens va portar als xics, i sobretot als grans, materialment de cap, per desxifrar les trampes que s'amagaven darrere el seguit de les preguntes presentades... També va ser divertit.

paisatges són diferents i també els pobles i la gent... Ens han agradat. Molts hem conegut una zona nova. Ens en quedarà un molt bon record.

Cal ara buscar equip per preparar uns nous campaments per a l'any vinent. Trobar terrenys aptes i en condicions per a la nostra acampada no és tasca fàcil. Els participants que coneixen l'alternativa de passar uns dies de vacances al campament del Club Uecanoia, lloc d'activitats i companyonia, natura i muntanya, cal que s'impliquin amb l'empeny de continuïtat, i que puguem gaudir, per més anys encara, d'aquests dies ideals d'estiu.

E.W.S. Industria

 Portes metàl·liques,
manuals o
automàtiques

 Finestres.

Demaneu pressupost sense

C/ Dinamarca, 3, Naus 2-3

TOT RECORDANT UN GRAN PALLARES GRAN: JOAN BLAU D'ESTERRI

Jordi Mateu

Aquesta primavera vàrem tenir la sort i l'encert d'aplegar-nos en una trobada familiar al Centre de Natura de la Fundació Territori i Paisatge de les Planes de Son. Mentre voltàvem pel poble de Son i visitàvem l'església romànica dels sants Just i Pastor, vaig fer-la petar amb lo Jaume de casa Moreu, guarda vigilant de l'esmentat conjunt monumental i em va venir al pensament un personatge que va contribuir molt a fer-me estimar aquest bonic racó dels Pirineus.

L'any 1993, l'amic Josep Orpinell i la Dolors, la seva esposa, ens van fer descobrir i conèixer molts indrets del Pallars, concretament les valls d'Àneu i d'Isil, però sobretot ens va fer conèixer gent molt interessant, entre ells un personatge destacat, un padrí, en Josep Castellarnau, "Joan Blau d'Esterrí". Aquest home el vaig conèixer casualment, vam fer-la petar en un xamfrà, un homenet menut, cofat amb boina

i carregat amb unes bosses de plantes herbes remeieres- que venia de cercar pels marges del terme i que faria assecar i utilitzaria quan fossin necessàries. Aquest homenet va resultat ser un osteòpata autodidacte, massagista miraculós, fisioterapeuta de mans meravelloses, que havia guarit gent de tota mena. Mentre xerràvem va passar un vianant del poble i em va dir: "Ep!, que esteu parlant amb una eminència. Penseu que el Joan Blau ha curat metges i dones de metges!". Era

d'aquelles castes de pastors del Pirineu, carregat de saviesa i coneixements pràctics. Va dir que era d'aquell temps que no hi havia metges i "ens ho havíem de fer tot naltres mateixos". Entràrem a comentar les plantes que m'anava mostrant i m'anomenava les virtuts i propietats de les que tenia entre mans i d'altres que anava desgranant.

Hem de respectar-les totes aquestes plantes i no ens hem de deixar perdre la nostra farmàcia. Aquestes cabeçudes i malví per als brònquios carregats, ajuda que pugui arrencar. Aquesta és la de coc, que se menja tumors. Aquesta milfulles per al colesterol i per a la panxa. Per al mal de coll el timó o farigola que

sana la gola. Aquesta groga és el pericó; és l'herba de cop, que es fa amb oli oli de cop-, com l'arnica amb l'esperit, també per als cops. Aquesta és per al sucre i es diu tabalera. Aquesta és cua d'euga, és diürètica i fa orinar renta els ronyons-, com l'agram i els pixallits. Una amanida de xicoies és cosa molt sana, com la sora o l'agrella. Per rebaixar les sangs es pot fer una novena de fulles de freixe i també

TOT RECORDANT UN GRAN PALLARES GRAN: JOAN BLAU D'ESTERRI

Jordi Mateu

l'herba de fum. Oh, s'ha de parar compte perquè algunes plantes són verinoses. Hi ha la tora que és molt verinosa, i tenim l'àrnica que també, com la didalera. Aquella la celidònia no es pot tocar que no estigui verda, si n'agarrem un esqueix i suquem una berruga, la fa perdre, amb el suc; suques tres o quatre vegades i ja veus que se mos va xafant la berruga fins a perdre's. També hi ha la queixalera o jusquiam, és bona per al mal de quixals, el calma. Després n'hi ha una que és la gençana, també és bona; s'ha de macerar la rel amb vi blanc, però amb mida, que si no et pot fotre a la funerària. Hi ha el donzell, que va molt bé per a les persones que tenen cucs. També la cerverina, que és molt bona per a la pressió. La valeriana

ajuda a dormir i és molt bona per als nirvis. Parlant de nirvis, a vegades es tenen engarrotats i palpant i anant palpant es va desenredant el cabdell de nirvis i es posen a lloc. A vegades me diuen: "Això de posar les mans planes així, per a què ho feu?". I els dic: "He de saber el terreny que ha agafat, que s'ha espatllat, per tornar-lo al lloc. Però tot palpant s'ha de mirar de no rebentar cap veneta".

En Joan Blau d'Esterri aviat farà deu anys que ens va deixar. En tenia noranta-quatre, i amb la seva pèrdua també es va perdre malauradament un seguit de coneixements i experiències d'una gran saviesa popular. Un record amb melangia.

LA MEVA PRIMERA VIA FERRADA

Miquel Rabell

Anar a fer vies ferrades és molt divertit. M'ha agradat molt. M'ho he passat molt bé i és molt maco i divertit. És una mica difícil, però no m'ha costat gaire. És molt divertit perquè vas tota l'estona penjat i puges per

les escales, i és bonic perquè veus tota l'estona que maca que és la muntanya. Sempre me'n quedarà un bon record.

Miquel Rabell Ortínez, 8 anys

Quan cauen les últimes nevades a l'alta muntanya a la primavera, comença el paradís del l'alpinisme, perquè cada cim, cada vall és un objectiu. És un ambient en què existeix el respecte de regles precises, que no regala res, on cada horitzó cal guanyar-se'l. La muntanya hivernal o primaveral requereix experiència per a prevenir els paranyes que oculta i, en qualsevol cas, una gran dosi de prudència.

Aquesta primavera uns quants socis vam tenir ocasió de fer una col·lectiva en un cim emblemàtic. Aquí volem no tan sols explicar la nostra experiència durant la visita a la cara nord del Perdut, sinó donar a conèixer

quines fonts ens ve tanta energia. Fem, si us plau, un salt de dos-cents anys enrere en la història del pirineisme del vessant nord.

Es va celebrar fa dos anys el segon centenari de l'ascensió al Mont Perdut per Ramond Carbonnieres, realitzada el 10 d'agost de 1802. Aquest esdeveniment és considerat per Henri Beraldi, un historiador del pirineisme, l'autor dels set volums de *Cent ans aux Pyrénées*, com l'acte de naixença del pirineisme, que va il·lustrar moments èpics com la pujada a la bretxa de Tucarroja i l'exaltació de Ramond i dels companys en descobrir, des del cim del Mont Perdut,

un xic d'història d'aquesta muntanya clàssica en el món dels muntanyers.

La primera ascensió

No es pot comprendre el present, ni parlar del futur del pirineisme, si no se sap de

l'esquerda d'Ordesa i les valls d'Añisclo, tan singulars, terres desconegudes, de les quals es va poder dir que Ramond era una mena de Cristòfor Colom.

De fet, Ramond era un explorador rigorós, científic i literari, expert en geologia, botànica,

autor d'un llibre celebèrrim: *Voyage au Mont Perdu*, que serà, més endavant el llibre referència per a posteriors descobridors, que vindran als Pirineus a continuar la conquesta i la coneixença d'aquestes muntanyes.

La nostra experiència

Seguint molt modestament els passos d'aquest primer escalador, quatre socis del Club vam atacar el cim del Mont Perdu per la cara nord. Era el cap de setmana del 26 i 27 de juny, i la previsió del temps era molt favorable.

Després de fer un bivac a la zona d'acampada que hi ha davant del parador de Pineta, ens vam carregar els queviures i les tendes a l'esquena per acampar al balcó. Ens esperava un gran desnivell i la calor que feia era simplement sufocant. La pujada es va fer a bon ritme i ens vam instal·lar al balcó prop del punt de sortida de la via que s'enfila per la cara nord del Perdu. De seguida ens vam adonar que no érem els únics que plantàvem tenda i tot feia pensar que hi hauria força gent fent el mateix recorregut l'endemà.

Com que volíem que la neu estigués en bon estat i de passada preteníem esquivar alguna cordada dels que estaven instal·lats allà, ens vam llevar d'hora, a les 5 h. Feia força fred. Mig a les fosques vam esmorzar per agafar força i progressar per aquella via que teníem moltes ganes d'atacar i conquerir. Vam poder apreciar alguna cordada que pujava amb els frontals encesos i ja frisàvem per ser els següents.

Poc després, ens vam situar al peu de la via i ens vam calçar els grampons. La primera canal no tenia gaire neu i els seracs no semblaven gaire amenaçadors en aquella hora. Piolets en mà, ens vam enfil·lar per la canal. La neu estava molt bé i vam avançar amb rapidesa. De seguida ens vam plantar a la pala més ampla del vessant nord i ens vam dirigir cap a la rimaia. A causa de la

calor que havia fet, estava molt oberta però hi havia un pont de neu que feia el pas molt senzill.

Després d'aquest petit entrebanc, que calia abordar amb prudència, tornàvem a situar-nos en una pala ampla que ens ofería una progressió senzilla i còmoda. En el darrer tram d'aquesta pala vam girar un xic a l'esquerra per enfil·lar la canaleta final que duu a la pala del cim. Per desgràcia, en arribar, vam poder veure que hi havia unes 5 cordades que feien cua per poder escalar aquest darrer tros de la via. La inexperiència d'alguns d'aquests muntanyers era evident (algun no se sabia fer ni el buit!). Aquesta circumstància ens fa fer perdre més d'una hora. Vam estar esperant quiets, amb molta cura per esquivar les pedres que ens tiraven els escaladors.

Finalment, vam poder situar-nos a la via i les nostres dues cordades van avançar ràpides. En poca estona havíem fet els tres llargs que ens duïen a la darrera petita pala prèvia al cim. Aquest tram era totalment lliure de neu i el que normalment és una escalada mixta es va convertir en escalada en roca.

Ja al cim, ens vam fer la foto de rigor i vam poder admirar la meravellosa vall d'Ordesa. Amb la neu ja estovada per la calor, vam anar baixant cap al coll del Cilindre. Des d'allà, vam perdre alçada ràpidament per la via normal, que ens havia de dur fins al nostre petit campament.

Encara ens quedava desmuntar les tendes i perdre els més de 1.200 m de desnivell del balcó fins al fons de la vall. Però havíem aconseguit el nostre objectiu, i el plaer de tornar-nos a mirar la cara nord -ara ja a la butxaca- ens feia oblidar qualsevol inconvenient. Va ser un dia rodó en què vam poder gaudir d'una clàssica via nord del Pirineu.

Us animem a gaudir d'aquesta experiència perquè aquesta sortida es torna a programar l'any que ve com a col·lectiva.

TRAVERSA DEL PIRINEU 2004

Enguany, com cada estiu, els caminaires del Club hem reprès un tram més de la travessa del Pirineu per l'Alta Ruta. En aquest cas, es començava el recorregut a Benasc i s'acabava a Àreu. Érem un grup de 12 persones (3 dones i 9 homes) i només en quedaven 4 que havien començat la travessa al Cantàbric.

Hem evitat la carretera i hem escollit un camí paral·lel fins a la Besurta. Hem parat al bar i hem gaudit de beguda fresca. Amb els ànims renovats hem enfilat la pujada de 45 minuts fins a la Renclusa. Finalment, malgrat les aparences inicials, ens acullen a tots 12 al refugi.

Avui hem fet uns 14 km, hem caminat 6 hores i el desnivell no ha arribat als 2.000 m positius.

Σ 1a etapa: Benasc la Renclusa (31 de juliol)

Hem fet les primeres hores a l'ombra, malgrat començar a caminar a quarts d'onze. El recorregut transcorria per una pista forestal paral·lela al llit del riu, fins arribar a la pujada asfaltada que ens duia a Baños de Binasque. Des d'allà hem agafat la "senda del Alba", marcada com a PR amb senyals blancs i grocs. A mig camí, en un sender estret i ombrívol hem parat a dinar al costat de les fonts d'Alba. Hem seguit el sender fins al pla de l'Hospital.

Σ 2a etapa: La Renclusa Hospital de Viella (1 d'agost)

A 2/4 de 7 h del matí hem sortit de la Renclusa per enfilar el "camino de San Antonio". Aquesta alternativa ens estalviava tornar a baixar a la Besurta i pujar cap al Forau d'Aigualluts. El caminet en qüestió era força costerut i la Carme ha estat l'escollida per obrir camí. En arribar al Forau, ens ha costat força estona trobar un lloc per travessar el riu. Hem hagut de recórrer a diferents mètodes: descalçar-se, saltar per les pedres, passar per un tronc moll força

lliscant... Superat l'entrebanc, hem enfilat la vall de l'Escaleta per arribar a un parell de petits llacs. En el primer hem fet una parada per esmorzar. Avançàvem per l'esquerra del torrent de neu i al segon llac vam travessar cap a la dreta. Superat el fals coll, alguns ja vam reconèixer el Tuc de Mulleres i el coll que ens donaria accés a la vall d'Aran. Amb pas tranquil, hem agafat el cim pel dret i de mica en mica, gairebé sense adonar-nos-en hem coronat el punt més alt. El Martí s'estrenava perquè aquest era el seu primer 3.000. Ja teníem cava assegurat! Feta la foto de rigor i havent menjant una mica, vam anar baixant. El temps semblava que es complicava i calia anar perdent alçada amb rapidesa. El camí fins al coll era senzill i gens aeri, però calia desgrimpant pocs metres per arribar a la petita clapa de neu que iniciava el descens cap a la vall.

Superada la neu, ens quedava una llarga i pesada baixada de 1.500 m de desnivell. La majoria del recorregut passa per un tarteram de roca grossa que t'obliga a fer cada pas diferent. En arribar al tercer llac, al costat del refugi metàl·lic, hem dinat un picnic immenjable fet a la Renclusa. Quan arribàvem al pla ha començat a pedregar i ploure a bots i barrals! El pas s'ha accelerat... i el Toni ha tingut una mala caiguda d'esquena, però sortosament no s'ha fet mal. Hem arribat xops a l'Hospital de Viella, però la dutxa calenta i el sopar amb cava ens han refet. Avui ha estat una etapa llarga i força dura.

Σ 3a etapa: Hospital de Viella la Restanca (2 d'agost)

Hem sortit a les 8 h del refugi i hem decidit agafar la ruta del GR 11 que transcorre per la vall de Rius. El Josep Anton s'havia lesionat baixant del Mulleres i aquesta opció era millor per al seu genoll inflammat.

La pujada fins al port de Rius s'ha fet a un bon ritme i, sortosament, a l'ombra. Hem aprofitat la fresca del matí per guanyar el desnivell amb celeritat. Mentre anàvem pujant, podíem apreciar a les raconades del camí tot de grans acumulats de la pedregada

del dia anterior. Poc abans d'arribar al port, ens hem aturat a menjar i posar-nos crema solar. Un cop travessat el coll, de seguida hem pogut apreciar la bellesa d'aquesta àmplia vall de Rius, una vall plena de llacs de gran extensió.

Malgrat el que podia semblar d'entrada, no ens ha plogut i hem pogut enfilat la pujada cap al refugi de la Restanca en sec. Semblava que tothom tenia moltes ganes d'arribar perquè hem fet aquest desnivell amb molt poc temps. Ens hem plantat a la Restanca a les 15 h. Així, doncs, hem tingut temps per instal·lar-nos, estendre la roba molla d'ahir i alguns s'han escapat fina a l'estany de Mar, un racó d'increïble bellesa que ens dóna una panoràmica dels Bessiberris excel·lent.

Σ 4a etapa: La Restanca Salardú (3 d'agost)

Avui era un dia especial: celebràvem l'aniversari del Ramon. Any rere any, s'escau que la travessa coincideix amb el seu aniversari i ja ha esdevingut una tradició.

L'itinerari del dia no tenia gaire desnivell. De bon matí ens hem encaminat cap al coll de Güellcrestada. La pujada s'ha fet bé perquè érem a recer del sol. Des del coll hem pogut admirar l'estany de Monges i el de Mengades. A contracor, hem deixat el sender que ens hauria dut al cim del Montardo i hem seguit el recorregut cap al port de Caldes. Des d'aquí la panoràmica de la vall de Colomers era magnífica. Un seguit de llacs, petits, grans i de formes ben variades, se'ns oferia sota els peus. Hem parat un xic a gaudir de l'espectacle i hem anat baixant cap a Colomers.

Aviat hem notat que arribàvem al refugi perquè cada cop trobàvem més gent que passejava pels volts dels llacs. Com que l'aspecte dels que trobàvem era ben poc muntanyenc, era fàcil deduir que l'accés al refugi és cada cop més fàcil. Hem estat ben poc estona aturats a Colomers i en la baixada hem anat trobant una infinitat de persones que amb vambes, espardenyes,

neveres... s'enfilaven cap al llac Major de Colomers a la recerca d'un racó per dinar o veure el paisatge. La veritat és que per a nosaltres ha estat força decebedor trobar aquest panorama ja que nosaltres anàvem disposats a gaudir de la muntanya des d'una perspectiva molt diferent. El fet que els taxis deixin la gent tan a la vora del refugi fomenta aquest tipus de turisme que tant desvirtua l'activitat a muntanya.

Tan aviat com hem pogut ens hem separat del formiguer de "costellaires" i hem seguit una drecera deliciosa que passava arran de riu. Per aquest sender hem arribat a Banys de Tredòs. Allà hem aprofitat per fer la parada de dinar i prendre alè i forces per encarar la carretera que ens duria primer a Tredòs i finalment a Salardú, la nostra destinació del dia.

El recorregut per carretera es fa sempre pesat i maltracta especialment els peus, però hem pogut fer-ho prou bé i hem arribat a Salardú a temps per esplaïar-nos, comprar i celebrar l'aniversari del nostre company.

En aquesta etapa ens han deixat dos companys: la Carme i el Josep Anton. Ens ha sabut molt greu no comptar amb la seva alegria durant la totalitat de la travessa.

Σ 5a etapa: Salardú Alòs d'Isil (4 agost)

Gairebé com cada dia començàvem l'itinerari amb un fort pendent. Haviem de superar uns 800 m de desnivell: els que separaven Salardú del pla de Beret. Per sort, en acabar d'esmorzar i ben frescos, la pujada s'ha fet sense problemes i amb un ritme constant. Arribats en aquest punt, havíem fet el que damunt del mapa semblava el tros més dur de tot el dia.

El recorregut del dia transcorria majoritàriament per una pista i només era qüestió de seguir a un ritme animat. Arribàvem a Alòs d'Isil i això volia dir que l'endemà hauríem de desfer un tram per enllaçar amb el camí que ens havia de dur

fins al refugi Enric Pujol, a la carena del Mont-roig.

El tram final de la pista forestal, passada la pista d'esquí de fons de Bonabé, s'ha fet etern. A cada revolt pensàvem veure el poble d'Alòs. Aquest no arribar mai ens ha cansat més mentalment que física. A Alòs ens esperava el millor: un paller on dormir! A falta de res millor, això era glòria... I alguns de nosaltres han recordat amb nostàlgia el

darrer cop que s'havien acostat a un paller... Ningú no ha preguntat res més.

Σ 6a etapa: Alòs d'Isil refugi del Mont-roig (5 d'agost)

Aquest ha estat el dia que hem caminat més hores. En total han passat 13 h des del moment de sortir d'Alòs fins arribar al refugi Enric Pujol. Una llarga jornada en què hem hagut de pujar diversos colls: cal destacar la duresa del de Comella, especialment dret i pissarrós, cosa que el feia lliscant i difícil; el coll Curiós (amb un nom ben escaient), i el coll de Calberante, just a tocar del pic Inferior de la Gallina.

Un cop superat el darrer coll, hem pogut veure els tres llacs de la Gallina que s'estenien al fons de la vall i just al costat del darrer hi havia un minúscul refugi metàl·lic: era el nostre! Per acabar de donar al·licient a la jornada, la boira ha decidit envair-ho tot i deixar-nos la visibilitat reduïda al no-res. Ens hem aplegat ben junts i hem anat avançant orientant-nos segons el que havíem vist des del coll. Quan ja tots pensàvem que havíem de ser molt a prop del refugi Enric Pujol, davant nostre s'ha obert una escassa clariana i hem vist la cabana metàl·lica. Ha estat tot un consol per al grup, que avançava cansat i molt prudent a causa de la boira. Només ens quedava travessar el riu, que no ha estat fàcil. Per sort, el refugi era buit i hem dormir perfectament.

Σ

8a etapa: Certescan Àreu

Σ 7a etapa: Enric Pujol Certescan (6 d'agost)

Ens hem llevat animats perquè sabíem que començàvem el dia baixant i planejant cap a Noarre, un petit poble molt bonic i mal comunicat, que malgrat això té totes les bordes arreglades com a segona residència de forans. Des d'allà, el camí anava prenent alçada i es feia més costerut. Passàvem al costat de torrents que de tant en tant s'entollaven i feien petites piscines temptadores. El Martí, com sempre, ha caigut en la temptació i s'ha ben remullat en una tolla.

Després de dinar a ple sol, hem enfilat amunt cap al coll de Certescan. En el flaqueig final que ens duia fins al coll mateix hem passat enmig d'un gran ramat de bous que semblaven ben sorpresos de veure'ns entre aquell tarteram insòlit. Arribats al coll, ja podíem veure el gran estany de Certescan a l'altra banda. Era un anunci de final d'etapa, però encara hem hagut de baixar tot travessant algunes petites clapes de neu fins al refugi de Certescan.

Al Club Uecanoia, la fotografia és l'activitat més practicada i per més gent, amb diferència. No sembla pròpia d'un Club Excursionista, però... enganxa. En fotografia, la història del Club té un nom puntal: Sebastià Camins. Aquest va fer realitat durant molts anys un projecte en el qual molta gent va creure i que va anar fent créixer. S'ha fet gran. Ara la tasca és en mans d'un equip, al capdavant del qual hi ha en Ramon Serra.

també en equip. És tan important la feina de coordinar-ho tot com la de posar-ho en pràctica.

El Concurs ja prepara la XXIVa. edició, com s'organitza?

Després de les vacances d'estiu ja ens hi posem. Comencem revisant les bases de l'any anterior per si cal fer alguna esmena o perfeccionament. Després ve la feina més feixuga: la de buscar espònsors. De

Foto: Ramon Serra

La Secció de Fotografia de Uecanoia gaudeix d'un prestigi i reconeixement envejables. Això demana molta feina i gent al darrere, ens en parles?

Doncs sí, porta molta feina, però és gràcies a tot un equip. No té altre secret que el d'un grup de gent on cadascú desenvolupa una tasca que prèviament s'ha pensat i previst,

vegades és complicat perquè sempre

Intentem d'oferir els màxims al·licients possibles, però alhora també hi ha altres entitats, concursos i esdeveniments que busquen esponsorització. Malgrat aquesta competència, tenim gent que confia en la nostra feina i que any rere any ens dona el seu suport econòmic i material.

Fet això, es passa a imprimir i repartir els tríptics informatius i de convocatòria. Intentem donar-hi la major difusió possible, enviant-ho per e-mail i correu convencional a altres clubs i entitats, també evidentment penjant-ho a la pàgina web del Club.

Ahora, contactem amb l'AFI, Agrupació Fotogràfica d'Igualada, que col·laboren amb nosaltres en les tasques de Jurat. Sempre intentem que aquest sigui format per tres persones: dos de l'esmentada agrupació i una que a més de conèixer el món de la fotografia tingui una experiència a muntanya reconeguda.

A partir d'aquí la feina consisteix a esperar el resultat de la proposta i tal com van arribant les fotografies, penjar-les, classificar-les i exposar-les fins al dia del veredict, aquest Acte es fa públic doncs volem que tngui la major transparència.

Juntament amb el Concurs, l'aparador de la secció és la publicació de la revista del Club. Com es treballa amb Caterineta Font?

Doncs molt bé. Ells també formen un bon equip; per tant, no és gens complicat. Quan tenen en projecte una nova edició de la revista ens passen els articles i unes fotografies, que normalment porta l'autor de l'escrit, entre les quals triem les que considerem més adequades, per la qualitat de la mateixa foto o les que millor s'adapten al format. En ser la revista en blanc i negre, anem amb molt de compte a triar-les: el contrast i definició per exemple són diferents de quan hem de triar la que servirà per a la portada. Aquest any, com podeu comprovar, hem optat per dedicar les diferents portades a fotografies històriques per commemorar el 40è aniversari de l'entitat.

Teniu projectes de formació o cursos d'aprenentatge per a socis que s'hi interessin?

No, aquestes propostes les deixem als companys de l'AFI. Ells en són els entesos i periòdicament n'organitzen. Nosaltres el que hem pensat, i que l'any passat ja vam dur a terme, és fer uns tallers d'emmarcació i presentació. Vam poder comprovar que hi ha gent que fa les seves propostes de fotografies sense "paspartout". Creiem interessant d'ensenyar la diferència, així com centrar i tallar fotografies.

La sala d'actes del Club, cada cert temps, acull exposicions de fotografies. Com es determinen? Tothom pot accedir-hi? Amb quin criteri es concreten?

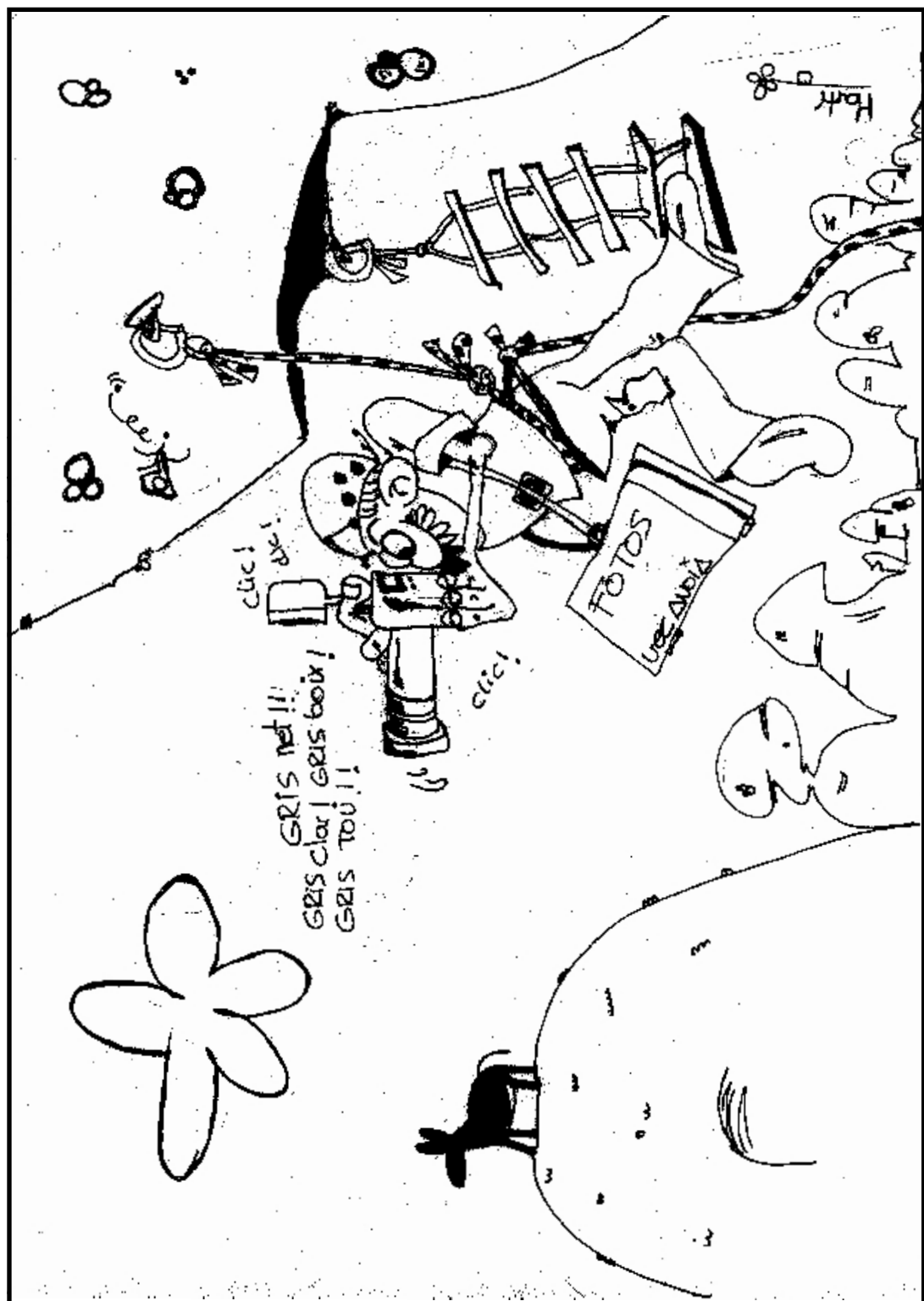
Anualment després de les dates del Concurs totes les fotografies participants són exposades en conjunt. Seguidament i al llarg de l'any es van coordinant segons la demanda i la temporada, però sempre s'intenta de que la sala sigui dinàmica en aquest sentit. Podem recordar-ne moltes: d'escalada, de campaments, d'esquí, etc.

I el futur?

Sempre anem endavant; per tant, de projectes en tenim molts. Ara mateix estem treballant a recopilar tot el material guardat al llarg dels anys al Club. Pretenem classificar-lo i aconseguir de fer un arxiu. Ens trobem que n'hi ha moltes de fotografies, de diferents cursets, de curses de l'Esquiador, etc. que estan sense classificar. Les hem d'escanejar i catalogar. És una feina complexa, però creiem que val la pena.

Vols afegir-hi alguna cosa més?

Doncs sí, respecte al Concurs, agrair a l'AFI l'assessorament i col·laboració desinteressada dels Jurats, també la dels diferents patrocinadors que en cada edició ens ajuden a tirar aquest projecte endavant i animar els afeccionats a participar-hi perquè la convocatòria d'enguany ja és gairebé a punt. Sense cap de tots ells, no seria possible fer-ho realitat.

LESIONS MENISCALS: PREGUNTES MÉS FREQUENTS

Les lesions meniscals postraumàtiques o degeneratives generen actualment un nombre important de visites a les nostres consultes i sovint desperten molts dubtes per part del pacient. A tot això hi contribueix enormement l'autèntica revolució terapèutica que han sofert aquest tipus de lesions en els últims 20 o 30 anys.

Què és el menisc i quines són les seves funcions?

El menisc és un fibrocartíleg compost fonamentalment per fibres col·làgenes i aigua. El menisc intern i l'extern es diferencien per la seva forma (l'extern amb forma més circular i l'intern amb forma de C asimètrica), però fonamentalment les seves funcions són comunes. Es situen a la part lateral externa i interna del genoll entre fèmur i tibia, i la seva principal tasca és actuar com a "coixinet" per augmentar el grau de congruència entre els dos ossos amb els moviments de l'articulació i per tant prevenir el desgast o les lesions cartilaginoses. També contribueixen a l'estabilitat articular i a la nutrició del cartíleg tot i que aquestes són funcions secundàries.

Com es trenca un menisc?

Habitualment en el context de la pràctica esportiva, les ruptures meniscals es produeixen per moviments combinats de flexoextensió i rotació del genoll amb el peu bloquejat. Això succeeix amb més freqüència en esports de contacte, però en realitat cap pràctica esportiva està exempta de risc. Existeixen també ruptures degeneratives més en relació amb processos artròsics.

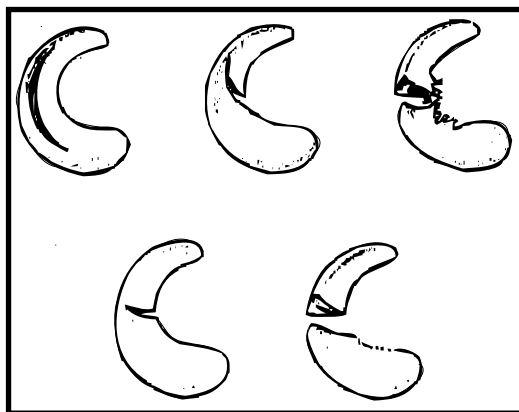
Com es diagnostica una ruptura meniscal?

Els traumatòlegs sempre diem que una lesió meniscal s'ha de diagnosticar "amb les mans". El que el pacient explica junt amb l'exploració física han de ser suficients per sospitar una ruptura meniscal. La Resonància Magnètica Nuclear (RMN) ens confirmarà o no aquesta sospita però cal

tenir molt clar que es tracta d'una exploració complementària i en CAP cas substitueix l'exploració del genoll.

Són iguals totes les ruptures meniscals?

És evident que no. El menisc es pot trencar de diferents formes. En base al tipus de ruptura les classifiquem en longitudinals, radials en clivatge horitzontal o degeneratives. El tractament de la lesió pot canviar en base al tipus de ruptura.

Figura 1. Esquemàticament diferents tipus de ruptura meniscal

Com es tracta en fase aguda?

Les lesions meniscals agudes aïllades provoquen un quadre clínic que consisteix fonamentalment en dolor intens que pot estar acompanyat o no de bloqueig i de vessament articular. Si és així cal desbloquejar el genoll de forma urgent i si el vessament articular és important cal practicar una artrocentesi (buidament de líquid sinovial del genoll amb xeringa). Després d'embenat suau és suficient i cal iniciar una pauta de rehabilitació correcta associada a l'aplicació de gel local i en ocasions antiinflamatoris.

Ruptura meniscal vol dir artroscòpia?

La resposta és no. Hi ha molts factors a tenir en compte. El principal és la persistència de la simptomatologia malgrat haver fet correctament el procés de rehabilitació. L'edat, el tipus de ruptura i el temps

d'evolució des de la lesió ens ajuden a prendre la decisió. Si no provoca molèsties, en molts casos és millor viure amb el menisc trencat que sense menisc.

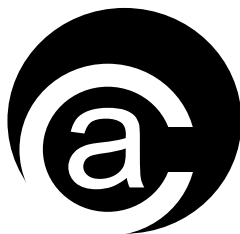
Quines tècniques artroscòpiques s'utilitzen actualment per tractar aquestes lesions?

Amb el pas dels anys hem vist quins són els efectes que provoquen sobre el genoll l'extirpació del menisc: fonamentalment dolor articular i artrosi precoç. Això fa que busquem alternatives constantment a aquestes maniobres tot i que en ocasions és impossible. És evident que no podem donar pautes concretes però l'objectiu fonamental és conservar la major quantitat de teixit meniscal possible. En ocasions això és possible amb una reparació del menisc. Quan el problema és el dolor en el genoll ja prèviament menissectomitizat existeix la possibilitat d'implantar teixit meniscal artificial o bé practicar un transplantament de menisc.

Figura 2. Imatge artroscòpica d'una ruptura de menisc extern que s'ha reparat amb un punt de sutura.

Dr. Xavier Pelfort
Hospitals del Mar i l'Esperança
Centre Mèdic Mútua Igualadina

Camins Grup

**Corredoria d'Assegurances
Assessoria Laboral,
Fiscal, Comptable i Mercantil
Prevenió de Riscs Laborals
Auditoria**

**ctra. de Manresa, 45 - 08700 Igualada
tel. 93 804 1000 • fax 93 803 5452
camins@camins.com • www.camins.com**

La brúixola

La brúixola és un instrument d'orientació basat en les propietats dels imants, emprat essencialment per a determinar direccions horitzontals a partir de la direcció aproximada nord-sud i tenint en compte el magnetisme terrestre. Una brúixola sempre assenyalava el nord magnètic.

Els primers a descobrir el magnetisme de la pedra imant o magnetita i el seu poder d'atracció van ésser els xinesos sobre els segles XI i XII a.C. Un dels primers models en funcionament tenia un tros de magnetita que flotava sobre un suro en una tassa d'aigua. En alguns llibres xinesos dels segles XI i XII d.C. hi ha brúixoles amb imants en forma de peix o de tortuga.

L'opció més adequada per fer activitats a l'aire lliure és la brúixola d'orientació o de marxa (figura 1), per diversos motius:

- Σ Es pot establir l'azimut a partir d'un mapa, sense necessitat de fer servir un transportador d'angles ni d'orientar el mapa al nord.
- Σ El rumb o direcció a seguir queda fixat sobre el limbe de la brúixola. No hem de fer memòria, ni escriure res.
- Σ La majoria de brúixoles d'orientació tenen escales graduades sobre la plataforma base de plàstic transparent, la qual cosa permet calcular distàncies a partir del mapa.
- Σ L'agulla de les brúixoles d'orientació està immersa en un líquid que fa d'amortidor, de manera que l'agulla només oscil·la entre

tres i cinc segons. El sistema pot funcionar a temperatures inferiors a 40° C sota zero.

- Σ Funcionen sense bateries, només per l'acció del magnetisme terrestre.

Hi ha brúixoles d'orientació que porten una lupa sobre la placa, que facilita la lectura de mapes, i un mirall abatible amb un punt de mira que permet identificar amb més precisió punts de referència sobre el terreny per tal de seguir un rumb prèviament marcat sobre el mapa, o a l'inrevés. Aquestes operacions es descriuran amb detall en properes edicions de *Nocions d'orientació*.

Alguns rellotges digitals incorporen brúixoles electròniques, molt ràpides i precises, que ens permeten confirmar el rumb que estem seguint. A diferència de la brúixola d'orientació, però, com que no tenen un transportador d'angles incorporat, no permeten traslladar azimuts des del mapa i establir rumbos, i tampoc no es poden calcular distàncies sobre el mapa.

Consells a l'hora de triar una brúixola

A l'hora d'adquirir una brúixola, convé tenir presents els aspectes següents:

- Σ La versatilitat, és a dir, que ens permeti fer com més coses millor a banda d'identificar el nord. Les brúixoles d'orientació són més pràctiques que les clàssiques brúixoles rodones a l'hora de traçar azimuts sobre el mapa i calcular distàncies a escala.
- Σ Si la placa és transparent, es pot situar sobre el mapa amb més precisió.
- Σ La rapidesa d'actuació. Convé fixar-

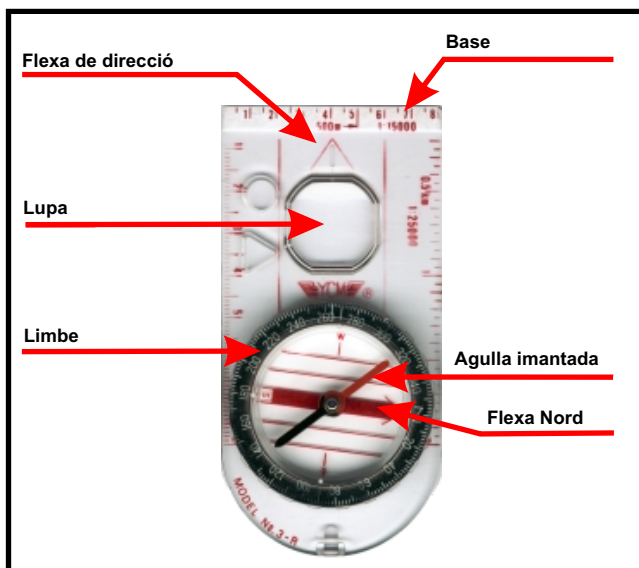
se en l'estona que tarda l'agulla a quedar quieta, apuntant cap al nord, quan es belluga. Com més ràpida sigui millor.

- Σ Facilitat de transport. La brúixola s'ha de tenir sempre a mà, i si es pot portar penjada, molt millor. A més, el cordillet que porten ens permetrà calcular distàncies sobre un mapa. Si els cantells són rodons no ens foradarà la butxaca quan la hi posem.
- Σ Durabilitat. El material de què estigui feta ha de ser resistent, per si ens cau a terra o si se'ns mulla, tant si plou com si anem a parar al riu.
- Σ El limbe, és a dir, el cercle graduat que envolta la brúixola, ha de girar sense dificultat i les graduacions s'han de veure amb facilitat.
- Σ Si l'agulla i el limbe són d'un material luminescent o si té llum de liti, també es podrà fer servir a la nit sense l'ajut d'un frontal.
- Σ Algunes brúixoles tenen un dispositiu que permet corregir la declinació magnètica, és a dir, la

diferència entre el nord magnètic i el nord geogràfic. A Catalunya, la declinació és insignificant, però en altres zones del planeta és important.

Consells bàsics d'utilització

- Σ La brúixola actua com un imant i, per tant, no només l'afecta el camp magnètic terrestre, sinó també qualsevol altre camp magnètic, electromagnètic o qualsevol objecte que contingui metalls magnètics, sobretot ferro. Per tant, cal tenir present que la brúixola pot deixar de marcar el nord magnètic si la fem treballar sobre el capó d'un cotxe, al costat d'un telèfon mòbil, sota línies d'alta tensió, al costat d'altres brúixoles o d'objectes metàl·lics.
- Σ La brúixola ha de treballar plana, en un plànol horitzontal paral·lel al terra.
- Σ La lectura s'ha de fer a l'alçada adequada per poder veure bé l'esfera, des de dalt, no en perspectiva. Una bona opció és posar la brúixola a l'alçada de la cintura.

1 Azimut: distància que hi ha entre un punt del mapa i el nord geogràfic, mesurada en graus.

2 Rumb: distància que hi ha entre un punt sobre el terreny i el nord magnètic, mesurada en graus.

3 Limbe: cercle graduat de 0 a 360 graus que envolta l'esfera on hi ha l'agulla imantada de la brúixola.

**TÚNEL
AUTO
RENTAT**

**Ctra. Igualada - Òdena
Al final del polígon
"Les Comes"**

Dissabtes i festius
NO TANQUEM AL MIGDIA

PINTURES • BRICOLATGE • PERFUMERIA
**DROGUERIA
RIBA**

TOT PER A LA SEVA LLAR

**GRANS OFERTES EN
PINTURES I
PARQUETS**

Pare Tous Soler, 12, 29 i 24
Tel. 93 803 23 68 - 93 805 42 67
Mercat de la Masuca, 171 - 174 - Tel. 93 804 68 07
08700 IGUALADA

P

Pàrquing gratuït
exclusiu per als nostres
clients davant botiga.

PROQUIP S.A.
productos químicos

DISTRIBUIDOR EXCLUSIVO PARA ESPAÑA

DE LOS PRODUCTOS

PARA LA INDUSTRIA DEL CURTIDO Y PELETERIA

2002

Para más información consulte nuestro catálogo en
www.proquipsa.com

C/ Tintorers, 10
08788 VILANOVA DEL CAMÍ (Barcelona)
Tel. 93 806 04 64
Fax 93 806 04 61
proquip@proquipsa.com
www.proquipsa.com

Inauguración oficial de la Delegación Local de la U. E. C.

Un ambiente de compañerismo, abierto y optimista, propio de la gente que practica el deporte de alta montaña, caracterizó todos los actos de la inauguración oficial de la nueva Delegación de la Unión Excursionista de Cataluña, en nuestra ciudad.

A las nueve y media de la mañana, se celebró una Misa solemne, en la iglesia de los PP. Capuchinos —llena de fieles—, con plática alegórica de las virtudes que encierra el montañismo, ofrecida por el mismo celebrante.

Después de la Santa Misa, se procedió a la bendición del banderín de la Unión Excursionista Catalana, en Igualada, que apadrinaron doña María Fillat Estapé y don Enrique Fillat Blanch, gentil matrimonio, cuya afición por la montaña es bien conocida.

En el Salón-Teatro del local social

(Cooperativa «La Victoria»), adornado con una sencilla, pero adecuada decoración, el presidente del Consejo General de la Unión Excursionista Catalana, don Enrique Martín Buró, dio una concisa explicación sobre la Entidad que preside, sus actividades y sus anhelos. Hizo resaltar que la Unión, con sus 7.000 socios distribuidos entre las 21 delegaciones de toda Cataluña, es la entidad más numerosa de España. El señor Martín Buró, se refirió también al acercamiento y mutuo conocimiento de los pueblos, mediante los diversos campamentos —incluso internacionales— y el contacto que nos ofrece la montaña.

Terminó con unas frases de bienvenida y de aliento hacia la nueva Delegación de Igualada, con la esperanza de que todos unidos podamos reportar grandes beneficios al excursionismo y a la sociedad. Fue largamente aplaudido.

Entre el numeroso público que asistió a este acto, se encontraban representantes de varias entidades culturales y deportivas igualadinas, así como de las diferentes delegaciones hermanas de la U.E.C., siendo presentado por el presidente de nuestra Delegación, don Jorge Morist Tomás.

Cerró el acto don Pablo Llacuna Alemany, concejal de Asuntos Generales del Muy Ilre. Ayuntamiento de Igualada, que presidía en representación del alcalde, con unas palabras de agradecimiento a los asistentes y de estímulo para los montañeros igualadinos que colaborando estrechamente con el C.E.C.I. —según palabras del mismo señor Llacuna— han aportado valiosos datos, incluso científicos a dicha Entidad.

Terminado el acto, se ofreció un vino de honor a todos los asistentes, efectuándose seguidamente una visita a la Tossa de Montbuy, por todos los señores forasteros, acompañados por miembros del Patronato.

Por la tarde, en un restaurante de nuestra ciudad, se celebró un «àpat de germanor», después del cual se acompañó a los señores visitantes al Museo de la Ciudad.

Fins al moment present, tot i haver-ho buscat amb insistència, no ha aparegut material documental fotogràfic dels actes inaugurals de la nostra entitat.

Aquesta manca de material és atribuïble, per una banda, al tarannà de senzillesa, absència de protagonisme i lluïment personal dels fundadors; i per altra, perquè l'excursionisme, en ser un esport sense instal·lacions ni equips competitius, un esport en què el repte fonamental és la superació personal, restava inadvertit pels reporters que habitualment cobrien els esdeveniments de la nostra ciutat.

Els únics documents físics de què es disposa són els que apareixen reproduïts en aquest treball: el cartell anunciador del programa d'actes i un retall del bisetmanal IGUALADA amb el reportatge, força reeixit, del desenvolupament de la històrica jornada.

Unió Excursionista de Catalunya

DIA 14 DE JUNIO

Inauguración Oficial

DE LA NUEVA DELEGACION DE IGUALADA

PROGRAMA DE ACTOS

A las 9'30 de la mañana:

Misa Solemne

en la Iglesia de las RR. Padres Capuchinos y
BENDICION DEL BANDERIN.

A las 11'30:

Visita de las dependencias de la Delegación
(Cooperativa «La Victoria»). Seguidamente en el
Salón Teatro, charla a cargo del Presidente
del Consejo General de la Unió Excursionista
de Catalunya, D. Enrique Martín Burá, sobre el
tema

¿Qué es la U.E.C.?

Acto seguido se ofrecerá un Vino de Honor a los
asistentes.

A las 2'30 de la tarde:

"Apat de Germanor"

Sant Bernat

Calle Nueva, 32

IGUALADA

Extenso surtido de material para todos los deportes

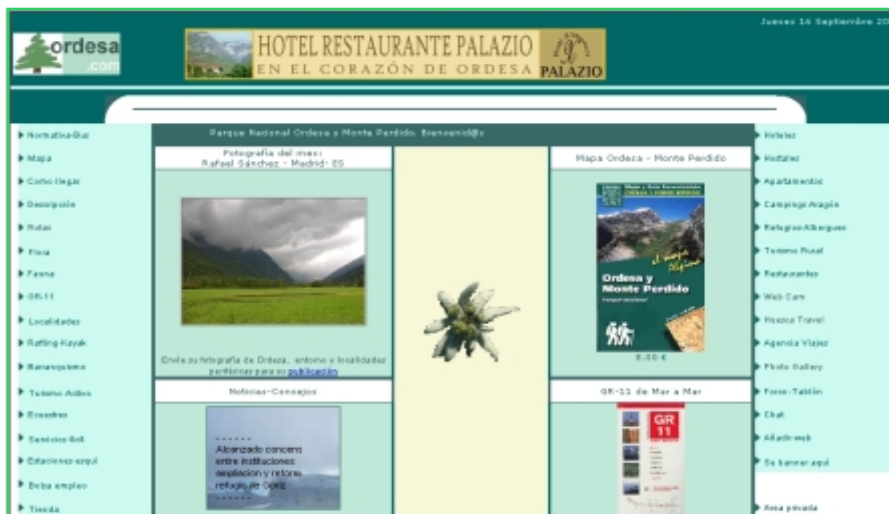
Montañismo - Pesca - Camping

Playa - Náutica - Fútbol

Impreso en España

Benvolguts amics i companys, aquesta setmana presento aquestes dues webs
www.ordesa.net i www.llibreriaquera.com

Pàgina dels guies d'Ordesa, en aquesta pàgina trobarem tota la informació sobre el parc nacional d'Ordesa i Mont Perdut: hotels, càmpings, rutes, el temps. Be, tot allò que ens fa falta abans de començar una caminada pel parc. A més si estem de sort i la seva webcamp funciona, podrem veure el parc en directe.

La segona proposta d'avui és cultural. És una pàgina d'una llibreria, la qual podríem dir que funciona des de primers del segle XX. Aquí trobarem qualsevol llibre relacionat amb el món de la muntanya. A més ho tenen tot classificat per apartats i categories per simplificar la nostra cerca.

Bé, amics, un cop presentades aquestes dues webs, us recordo que també el nostre club té una pàgina web (www.uecanoia.net), una pàgina dedicada a totes les activitats que es realitzen dins el club, novetats, enllaços, etc. Us animo també que la utilitzeu sempre que vulgueu. Doncs apa, un cop dit això m'acomio fins a la propera, que ja us avanço que serà de neu.

Adéu amics!!

 c/ Pare Carles de Barcelona, 5
08700 Igualada (BCN)

 Tel. / Fax: (+34) 93 803 43 89

@ info@performancestudios.com

- Instal·lació de xarxes inalàmbriques, per a oficines i cases
- Formació personalitzada per a empreses i particulars
- Suport tècnic, assessoria i venda d'equips informàtics

www.performancestudios.com

TRADEGRUP®

CERCLE IMMOBILIARI

Av. Barcelona, 104, baixos. IGUALADA

info@tradegrup.com   www.tradegrup.com

Projectes, Construcció i Venda o lloguer de:

**CASES, PISOS,
PÀRQUINGS, LOCALS
i NAUS INDUSTRIALS**

Tel. 93 803 38 00